

Svjetluca ogrlica

Carolina je samo htjela još malo zadržati ogrlicu.

Carolina Marín
(Temeljeno na istinitoj priči)

Ova se priča dogodila u Argentini.

Carolina je skakala po dvorištu. Njezina prijateljica Isabella bila je vani. Isabella je mahнула. »Dođite na igru!« Carolina je prešla dvorište do Isabelle. Isabella je posegnula u svoj džep. »Želim ti nešto pokazati«, rekla je. Zatim je izvadila najljepšu ogrlicu koju je Karolina ikada vidjela! Mali su dragulji bili tako svjetlucavi i sjajni.

»Pripada mojoj majci«, rekla je Isabella. »Rekla je da se mogu igrati s njom danas. Pogledaj je na suncu.« Isabella je držala ogrlicu prema svjetlu. Stotine duga odražavale su se od dragulja. Bilo je tako lijepo. »Sada se možemo igrati skrivača!« Isabella je rekla. »U redu!« rekla je Carolina. »Mogu pomoći čuvati ogrlicu na sigurnom.«

»Hvala ti!« Isabella je predala Carolini ogrlicu, a Carolina ju je stavila u svoj džep. Ubrzo je došlo vrijeme da Carolina pođe kući. Kad se opraštala, Isabella nije pitala za ogrlicu. Sigurno je zaboravila. A Carolina je nije podsjetila.

Carolina se osjećala malo loše jer je odnijela ogrlicu kući. No željela ju je samo još malo zadržati. Zanimarila je loš osjećaj i stavila ogrlicu ispod svojeg jastuka.

Sljedeći dan bila je subota. Carolina je odradila svoja zaduženja i otišla van igrati se. Zaboravila je sve vezano uz ogrlicu.

»Carolina!« Papá je dozivao. »Možeš li doći ovdje?« Carolina je otrčala unutra. »Da?« Papá je držao ogrlicu u svojoj ruci. »Mamá je pronašla ovo pod jastukom. Čije je to?« »Isabellina je.« Suze su navrle Carolininim u očima. »Čuvala sam je na sigurnom u svojem džepu dok smo se jučer igrale. No tada sam je odlučila donijeti kući.«

Mamá je sjela s Carolinom na kauč. »Hvala ti što govoriš istinu. Što misliš da bi trebala učiniti sada?« Carolina je šutjela. Razmišljala je o Isusu. On bi želio da bude poštena i vrati ogrlicu.

»Trebala bih je vratiti Isabelli i reći joj da mi je žao«, rekla je Carolina. Čim je to izgovorila, loš je osjećaj nestao. Osjetila je toplinu iznutra.

Carolina je otišla do Isabelline kuće. »Bok«, rekla je Carolina. Dala je Isabelli ogrlicu. »Žao mi je što sam ovo zadržala. «Hoćeš li mi oprostiti?«

»Da«, rekla je Isabella. »Hvala ti što si je vratila.« Zatim se nasmiješila. »Želiš li se igrati ponovno skrivača?«

»Da! Ti prva brojiš – ja se idem sakriti!« Te je večeri Carolina izrekla molitvu. »Dragi Nebeski Oče, molim te oprosti mi

što sam zadržala ogrlicu. I hvala ti što si mi pomogao to ispraviti.«

Carolina je ponovno osjetila toplinu. Bilo joj je drago što je mogla učiniti ono što bi Isus želio da ona čini. ●

MOGU SE POKAJATI

Ponekada svi donosimo krive odluke. No zbog Isusa Krista i njegova Pomirenja možemo se promijeniti i ispraviti stvari. To se naziva pokajanje. Kada se pokajemo, kažemo da nam je žao onima koje smo povrijedili. Pokušamo ispraviti pogrešku. Molimo se za oprost. Činimo najbolje što možemo kako ne bismo ponovno napravili tu krivu odluku. Tada nam može biti oprašteno i možemo osjetiti mir od Nebeskog Oca.

